

Україно, молюся за пам'ять убієнних за волю синів
І за тих, що у душах запалють плам'я правди, щоб край зяяснів.

Володимир Забаштанський

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 29-30 (14132-14133), 21 КВІТНЯ 2023 р. Роздрібна ціна 5 грн. 00 коп.

Врятували тисячі життів

НА ПОЧАТКУ КВІТНЯ КИЇВЩИНА ВІДЗНАЧИЛА ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ОКУПАНТІВ. ПІД ЧАС ВЕЛИКОГО ЗІБРАННЯ ЙОГО УЧАСНИКИ ЗГАДАЛИ Й ЛЮДЕЙ, ЯКІ В МИРНОМУ ЖИТТІ ЗАЙМАЮТЬСЯ ВІДПОВІДАЛЬНОЮ, АЛЕ ДОСИТЬ ДАЛЕКОЮ ВІД ВОЄНИХ ДІЙ РОБОТОЮ, – ВОДИЇВ АВТОБУСІВ. АЛЕ НЕМОЖЛИВО УЯВИТИ, ЯК БЕЗ НИХ РОЗВИВАЛИСЯ Б ПОДІЇ ТИХ ТРИВОЖНИХ ПЕРШИХ МІСЯЦІВ ПОВНОМАСШТАБНОГО ВТОРГНЕННЯ.

Водіям, які героїчно евакуювали населення з північних та східних територій Київської області й Чернігова, а також возили гуманітарну допомогу та медикаменти, вручили державні нагороди Міністерства оборони України. Відзнаки отримали 114 мужніх чоловіків, серед яких п'ятеро нагороджені посмертно.

Усього за час окупації Київщини здійснено 669 виїздів. Попри постійні обстріли та замінованість територій, на маршрути щоразу виходили понад 70 транспортних засобів.

«Тисну руку кожному, хто під постійними обстрілами, ризикуючи власним життям, вивозив людей з окупації в більш безпечні місця. Завдяки вашій сміливості та професіоналізму було врятовано тисячі життів. Дякую вам. Кожен із вас – герой», – сказав т.в.о. голови Київської ОДА Дмитро Назаренко, вручаючи нагороди.

Приємно, що серед удостоєних медалі «За сприяння Збройним силам України» були й наші земляки, водії шкільних автобусів Валентин Каленикович Микитюк (Білоцерківський опорний лицей-гімназія № 20 БМР), Володимир Сергійович Корсун та Василь Васильович Гребеніченко (с. Шкарівка).

Відгукнувшись на таку подію, директор Шкарівського опорного лицей-гімназії Олег Крутаков (на фото разом із нагородженими) щиро подякував своїм водіям, сказав, що земляки пишаються ними. Він розповідає, що саме Володимир Сергійович і Василь Васильович у найтяжчі дні лютого-березня 2022 року здійснили по 15 рейсів у Бучу, Гостомель, Ірпінь, Білогородку Київської області та в села Чернігівщини, аби евакуювати мирних жителів: «Під обстрілами, бувало, ночуючи на території, зайнятий агресором, вивозили в шкільних автобусах десятки наших громадян. Спасали і дорослих, і старих, і малечу».

Раніше В.С. Корсуну та В.В. Гребеніченку вручив «Відзнаки міського голови» Геннадій Дикий.

За виявлену мужність під час евакуації людей із Бучі й Бородянки, перевезення військовослужбовців та гуманітарних вантажів до Чернігова та Покровсь-

кого на Донеччині нагрудним знаком міського голови були нагороджені також 17 водіїв Білоцерківського автобусного парку. Понад 20 – Товариства «Транссіті», які евакуювали мирних людей із захоплених ворогом територій, військових, котрі вийшли з оточення, перевозили тих, кого треба було доправити до місць дислокації військових частин. Такі ж нагороди отримали й ряд білоцерківських волонтерів.

Тепер, озираючись на минулорічну весну, розумієш, як багато зробив кожен із цих зовсім не публічних, багатьом невідомих, вже не дуже молодих, але таких прекрасних людей! Низько кланяюся їм за громадянський подвиг, за обов'язок, виконаний з честю!

Валентина ХРАБУСТ

Поліг в бою за Україну

Днями громада з болем і скорботою вкотре попрощалася з героєм розв'язаної північними ордінцями війни. Сержант **ЄВГЕНІЙ ПЕТРОВИЧ ГНАТОВСЬКИЙ**, командир бойової машини-командир відділення механізованого батальйону військової частини А 7014, призваний на військову службу 20 квітня минулого року, якому тринадцятого травня мало б виповнитися 45 літ, загинув нинішнього 9 квітня поблизу Невського Сватівського району на Луганщині внаслідок авіаційного удару. До свого останнього подиху він залишився віddаним військової присязі, мужньо виконавши обов'язок перед народом України.

Поховали героя на Алеї Слави Сухоярського кладовища. Схиляємо голови в поязі за його ратний подвиг. Висловлюємо співчуття близьким і рідним воїна.

«Моє серце – сталь, моя кров – «Азов»!..

15 квітня – чорна сторінка в історії захисників полку «Азов» та всього народу України. В цей день рік тому загинуло багато славних «азовців», серед яких і наш безстрашний земляк **ОЛЕГ РАТУШИНСЬКИЙ** на псевдо «Дим». Відрізаний на правому березі в Маріуполі сили «Азову» та суміжних підрозділів морської піхоти здійснили прорив на «Азовсталь». Під суцільними обстрілами, не залишивши своїх поранених побратимів, «азовці» евакуювали їх, ризикуючи і втрачаючи свої життя...

Цього дня в селі Фурсах на Білоцерківщині відбулося відкриття пам'ятної дошки загиблому «азовцю» Олегові Ратушинському. Він був родом з міста Кам'янського Дніпропетровської області. У Фурсі Олег переїхав 2011-го після одруження. Тут і проживав з дружиною Анастасією та двома дітками, сином і донькою.

Ратушинський служив у легендарному полку з 2014 року. Для «Дима» було надважливо бути зі своїми побратимами в Маріуполі, і він зробив усе, щоб туди потрапити. Був серед тих героїв, хто одним із гелікоптерів вирушили на допомогу підрозділам, які перебували в оточенні. З бійцями в Маріуполі пліч-о-пліч провоював у надскладних умовах майже місяць. Загинув 15 квітня 2022 року.

«Він прожив життя так, як йому веліли серце та дух, а тіло постійно тренував задля Перемоги нашої країни, – поділилася спогадами про свого коханого дружина і пригадала останні повідомлення, які отримувала від нього: – Чоловік писав про мужність його полку в бою, про відвагу побратимів, а ще казав, що в них дуже хороша команда і він впевнений у хлопцях та своєму командирі».

Вічна пам'ять і шана Герою Маріуполя! Низький уклін мамі Світлані, яка народила та виховала справжнього українського Лицаря! Співчуття дружині Анастасії, діткам, рідним та друзям Олега.

За інф. Асоціації родин захисників «Азовсталь»

Донести правду про війну

Саме таке непросте завдання стоїть перед ініціаторами й виконавцями важливих загальнонаціональних проектів Міністерства культури та інформаційної політики України, спрямованих на просвітницьку роботу серед молоді.

10 квітня в актовій залі Білоцерківського природничо-математичного лицей-гімназії № 16 відбулася зустріч вихованців кількох білоцерківських освітніх закладів із Героєм України Володимиром Жемчужовим, який 2014 року під час партизанської діяльності на Луганщині отримав серйозні поранення, пережив лікарні та в'язниці на окупованих територіях, дочекався обміну... Він вижив у полоні, не зламався духом і на сьогодні, маючи інвалідність, спілкується з українською молоддю як представник Міністерства культури та інформаційної політики України, пояснює, надиhaє – і не зупиняється.

Далі на стор. 2

